

XXI TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Jo 24:1-2a.15-17.18b)

Lugemine Joosua raamatust:

Neil päevil kogus Joosua kõik Iisraeli suguharud Sekemisse ja kutsus Iisraeli vanemad, peamehed, kohtumõistjad ja ülevaatajad, ning nad astusid Jumala ette. Ja Joosua ütles kogu rahvale: “Kui te panete halvaks teenida Issandat, siis otsustage täna, keda te tahate teenida: kas neid jumalaid, keda teie vanemad teenisid teisel pool jõge, või emorlaste jumalaid, kelle maal te elate. Aga mina ja mu pere – meie teenime Issandat.”

Ja rahvas vastas ning ütles: “Jäägu see meist kaugele, et me jätame maha Issanda ja teenime teisi jumalaid. Sest tema on see, kes tõi meid ja meie vanemad välja Egiptusemaalt, orjusekojast, ning kes on meie silme all teinud palju imetegusid. Tema on meid kaitsnud kogu meie teekonnal, kõigi rahvaste seas, kelle keskelt me läbi läksime. Sellepärast teenime ka meie Issandat, sest tema on meie Jumal.”

See on Jumala Sõna.

Vastulaul (Ps 34:2-3.16-17.18-19.20-21.22-23 R:9a)

R: Vaadake ja nähke, kui hea on Issand.

Ma tänan Issandat igal ajal,
alati on tema kiitus mu suul.
Issandast kiitleb mu hing,
vaesed kuulevad ja rõõmustavad.

R:

Issanda silmad on õigete peal
ja tema kõrvad nende appihüüdmise poole.
Issanda pale on kurjategijate vastu,
et hävitada maa pealt nende mälestus.

R:

Õiged hüüavad ja Issand võtab neid kuulda
ja ta tõmbab nad välja nende kitsikusest.
Issand on ligi neile, kes on murtud südameelt
ja päästab need, kelle vaim on rõhutatud.

R:

Õiget tabab palju õnnetusi,
kuid Issand tõmbab ta kõigist neist välja.
Issand hoiab tema luid-konte
ega lase ühelgi neist murduda.

R:

Kurjus aga toob ülekohtusele surma
ja need, kes vihkavad õiget, saavad karistada.
Issand lunastab oma sulaste hinged,
need, kes tema juures pelgupaika otsivad, ei näe karistust.

R:

(Teine lugemine Ef 5:21-32)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast efeslastele:

Vennad, alluge üksteisele ühisest aukartusest Kristuse ees. Naised, olge allaheitlikud oma meestele nii nagu Issandale. Sest mees on naise pea, nõnda kui Kristus on kiriku pea. Tema on kiriku lunastanud, sest see on tema ihu. Ja nii, nagu kirik allub Kristusele, nii olgu ka naised kõiges oma meestele.

Mehed, armastage oma naisi, nii nagu Kristus on armastanud kirikut. Tema on kiriku eest andnud ära iseenda, et teda vee ja sõna läbi puhtaks ja pühaks teha. Sest nõnda tahtis Kristus kirikut enda ette seada, et tal poleks mingit plekki, kortsu või mingit muud viga, et ta oleks püha ja laitmatu. Sellepärast peavad mehed armastama oma naisi nagu iseenda ihu. Kes oma naist armastab, armastab iseennast, sest keegi pole kunagi vihanud omaenese ihu, vaid igaüks toidab ja hoiab seda nagu Issand kirikut.

Meie oleme Issanda ihu liikmed, sellepärast jätab mees oma ema ja isa ning hoiab oma naise poole, ja need kaks saavad üheks ihuks. See on suur saladus, sest ma räägin Kristusest ja kirikust. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 6:63b.68c)

Halleluuja. Issand, sinu sõnad on Vaim ja elu,
Sinul on igavese elu sõnad. Halleluuja.

Evangeelium Jh6:54.60-69)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Sel ajal ütles Jeesus Kapernauma sünaagosis: “Kes sööb minu ihu ja joob minu verd, sellel on igavene elu, ja mina äratan ta üles viimsel päeval.” Paljud Jeesuse jüngrid, kes olid teda kuulnud, ütlesid: “See jutt on julm, kes võiks seda kuulata?” Jeesus aga teadis, et tema jüngrid seeüles nurisesid, ja ta ütles neile: “Kas see pahandab teid? Mida aga võite öelda siis, kui te näete Inimese Poega üles minevat sinna, kus ta enne oli? Vaim teeb elavaks, ihust ei ole kasu millekski; sõnad, mis mina teile olen rääkinud, on Vaim ja elu. Aga teie seas on mõned, kes ei usu.” Sest Jeesus teadis algusest peale, kes need olid, kes ei uskunud, ja kes tema ära annab. Ja ta ütles: “Sellepärast olen mina teile öelnud, et keegi ei või tulla minu juurde, kui minu Isa pole seda temale andnud.” Sellest ajast peale läksid paljud tema jüngrid ära ega käinud enam koos temaga. Jeesus küsis aga kaheteistkümnelt: “Kas ka teie tahate ära minna?” Siimon Peetrus vastas talle: “Issand, kelle juurde on meil minna? Sinul on igavese elu sõnad, ning me oleme uskunud ja tundnud, et sina oled Jumala Püha.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, Jumal ei ole temasse uskumist meile üldse lihtsaks teinud. Kui me vaid paneme tähele, kui palju on maailmas ebaõiglust: halvad inimesed on enamasti rikkad ja head inimesed vaesed, headel inimestel läheb halvasti ja halvadel inimestel üle ootuste hästi. Vähesellest, sageli võib meie enda headus osutada rumaluseks, kui me aitame neid, kes tegelikult ka ilma selleta suurepäraselt hakkama saaksid, ning võitleme inimeste õiguste eest, kel pole mõttes muud kui neid õigusi võimalikult varsti kurjasti ära kasutama hakata. Lõpuks võime pettuda nii maailmas, iseendas kui Jumalas.

Kui see tunne on meis maad võtnud, siis võib öelda: tere tulemast reaalsusse! Siis olemegi jõudnud oma arengukõvera kõige madalamasse punkti, ja meie ülesande kogu ulatus on meile nähtavaks saanud. Sealt tuleb meil jälle tõusma hakata, olla rahul sellega, mis on meie võimuses, ja usaldada Jumalat, kellel pole miski võimatu, kes ainsana teab, miks ta on nii meid kui maailma loonud täpselt niisuguseks ja mitte teistsuguseks.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kaugetel aegadel aastatuhandeid tagasi elas inimene ühiskonnas, mis oli

perekonna- ja hõimukeskne. Omad olid need, kes kuulusid sugukonda – ja nende hulka hakkasid kuuluma ka jumalad, kelle abile loodeti, keda arvati kehastuvat loodusnähtustes, päikeses, kuus ja tähtedes. Jumalate viha tunti tormituule, põua ja üleujutuste, õnnetuste ja haiguste kaudu. Nende õnnistus väljendus aga kasvõi juba selles, kui mõnda aega ei juhtunud suuri õnnetusi.

Nii nagu inimesed toitsid oma lapsi ja vanakesi, nähti ka jumalaid oma pere liikmetena ja püüti toita neidki. Kõike, mida inimene toiduks tarvitas või väärtuslikuks pidas, seda ohverdati ka jumalatele. Ja kui jumalad olid nähtamatud, siis põletati nendele määratud annid altaril, et meeldivalõhnaline ohvrisuuts tõuseks taevasse, vaigistaks jumalate viha ja pööraks nende palge inimeste palvete poole.

Kui palju huvi aga niimoodi käituv inimene jumalate tahtmisest? Sisuliselt oli kogu ohvrikaubandus suunatud jumalate äraostmisele, et nad lubaksid inimesel elada omaenda tahtmise kohaselt. Isegi Vanas Testamendis on Ainujumala käsud antud inimese jaoks peamiselt passiivses vormis: ära tee! See tähendab, seadused kujutasid endast piiri, millest üleastumine tõi kaasa karistused – aga keeldude piirist allpool võis inimene elada nii nagu parajasti soovis. Põhimõtteliselt tundus Jumal siis oma piiride seadmisega olevat lihtsalt mängurikkuja, kelle ülemvõimuga tuli inimesel küll paraku leppida.

Revolutsiooniline ilmutus, millega Jeesus oma põlvkonda raputas, seisnes selles, et kuigi Jumal on ka edaspidi valmis inimeste palved kuulma ja neid aitama – neile isegi veel kaugemale vastu tulema kui varem –, ei tohi usk Jumalasse piirduda ainult kaubandussuhetega, kus inimene määrab kõik eesmärgid omatahtsi. Just Jeesus oli see, kes tuli rõhutama Jumala tahet, et inimene õpiks küsima keeldudest kaugemale. Kui on keelatud, siis miks on keelatud? Ja kui on lubatud, siis ei tähenda see, et mõistuse ja Jumala võiks täiesti kõrvale jätta. Jeesuse provokatsiooniline lubadus – anda süüa oma ihu ja juua oma verd – viitas suurele murdepunktile religiooni arenguloos. Ta rõhutas, et Jumal ei oota roahvreid ja põletusohvreid; inimene ise on Jumala jaoks, Jumala kaastööline, mitte et Jumal oleks vaid mängurikkuja, kes puhtast kiuslikkusest ei lase meil mõnusasti vegeteerida.

Armsad õed ja vennad, meile võib tunduda, et Jumal on meist liiga kaugel. Selleks, et uskuda, vajaksime rohkem imelisi kogemusi, ilmutusi ja saatuse hellitusi. Aga siin maailmas oleme me paraku justkui seljaga vastu seinale: kui Jeesus küsib jüngeritelt, kas tahavad nemadki tema juurest ära minna, vastab Peetrus tegelikult meie kõikide eest: “Issand, kelle juurde on meil minna? Sinul on igavese elu sõnad, ning me oleme uskunud ja tundnud, et sina oled Jumala Püha.” Aamen.